

Reținem în schimb decorul debutantului în scenografie Ion Dogar Marinescu: o construcție arhitecturală geometrică ce împarte locurile de joc cu o reușită naivitate convențională, izbutind totodată să le reunească, în jurul unei scări centrale, — maniheist dispusă în adăpostirea sau respingerea pe treptele ei metaforice, a inocenților și vinovaților. Decorul e dominat de iluzia optică dincolo de logica acțiunii, ceea ce corespunde pe undeva structurilor barocului. Vizibil lipsiți de tutelă regizorală, actorii evoluează cu incertitudine, lăsați pradă celor mai diferite porniri personale, sau maniere, poate învățate, poate copiate... În afara monștrii, ca atare, s-au relevat însușirile native ale unor tineri realmente înzestrați: Silvia Năstase Dumitrescu (Bellimperia), Eusebiu Ștefănescu (Lorenzo) și Costică Drăgănescu (Horatio). Corneliu Revent în rolul lui Hieronimo, rol tipic ca o mostră genetică pentru Lear și Hamlet la un loc, — a fost cu totul depășit de sarcinile scenice și în egală măsură derutat. În aceeași măsură, Vera Moisescu (Isabella) în postură de victimă a fost cu monotonică violentă.

Să trecem deci această *Tragedie spaniolă* (în frumoasa traducere a lui Dan Duțescu) la capitolul pierderi, cu nădejdea că teatrul lui Kyd, Marlowe sau Ford, va oferi într-o zi un spectacol bogat și surprinzător. Poate se va întâlni cineva cu „Bătrînul doctor Faust” al lui Marlowe mai iute chiar decît bănuim, și ne va compensa acest Kyd... Trebuie să existe un echilibru în artă, ca și în natură...

Mira Iosif

ZÎMBESC...

RÎD...

Doamne, cîte ginduri serioase nu s-au desfășurat pe seama acestui gen ușor, cîte anchete nu s-au întocmit, cîte mese rotunde nu s-au consumat! De cînd se tot discută despre perisabilitatea sa, genul a căpătat și clasici, cupletele — unele — au intrat în antologie, iar nasul lui Tănase stă alături de busturile așilor teatrului românesc. Așa că introducerea teoretică circumstanțială fiind de mult epuizată ne vom opri la acest „Nicuță la... Tănase”.

La revistă, și titlul incluzînd o poantă, faptul e de bun augur... Nicuță Tănase — poate cel mai cunoscut jurnalist în înțelesul bun al cuvîntului, are un antrenament uriaș în dezvăluirea ipostazelor comicului contemporan. Foiletoanele sale, schițele, nuvelele, toate dezvăluie personalitatea scriitorului-



O scenă cu Aurelian Andreescu

gazetar, atît de abil în abordarea celor mai variate genuri, cînd romancier, cînd dramaturg, cînd (vezi revista) autor de cuplete. Poți identifica în presă și în literatură acest „stil Nicuță”, amestec de candoare dulce și cinism, de suavitate și violentă satirică.

Spectacolul de la Tănase e scris în colaborare cu Marin Traian, umorist consecvent, scriitor pentru copii, adulți și... toate vîrstele, cu o la fel de bogată practică a actualității. În sfîrșit, sub semnul acestui „duo”, firesc am așteptat mai întîi și mai întîi — *actualitatea*. Pe care am întîlnit-o de astă dată. Pentru că ea lipsea de obicei din spectacolele de revistă, ea era „refrenul” prezent în toate cronicile, în toate observațiile. Acum spectacolul de la „174” ne servește o cantitate apreciabilă, și ce e important, cel mai ades transfigurată artistic în forme și formule inedite în care ipostaza critică e totodată ingenioasă și îndrăzneată. Desigur că la revistă, și ca autor trebuie să ții seama de disponibilitățile trupei — (nu foarte bogată în actori de „proză”). Așa că materialul a fost dedicat Stelei Popescu (actriță vîndînd o forță comică complexă, mereu în ascendență de formă), lui H. Nicolaide (subtil, original comentator al umorului cu o manieră cu totul proprie), lui Puiu Călinescu (bufon modern excepțional, de o inventivitate comică fabuloasă; hazul lui poate place multora, sau e total respins de alții — deci e un actor fără cale de



În „Mazel-tov“ (Teatrul Evreiesc de Stat)... toată lumea cîntă și dansează

mijloc!), Zizi-ei Șerban. Nu ne-ar fi supărat mai multe texte, mai multe scenete...

Spectacolul îmbrăcat (și dezbrăcat) de Bițu Fălticineanu, a cărui tehnică în rezolvarea spectacolului de revistă a devenit precisă, (bun drămuitor al momentelor de comedie cu cele de muzică și balet), are ritm și o atmosferă vădită de bună dispoziție. Nu lipsesc (deși puteau lipsi) piticii dansatori, jonglerii și „cîntăreata de culoare“...

Muzica lui Temistocle Popa și Petre Mihaescu bate deseori la poarta șlagărului slujit de Aurelian Andreescu (în formă staționară), de George Bunea (un micro recital), și de Valentina Popescu. Ieșite din comun — în sensul bun —, baletetele lui Sandu Fayer cu un foarte talentat cuplu — Doina Ursu (balerină de mare sensibilitate) și Păstorel Ionescu.

În sfîrșit, decorul lui Puiu Ganea e discret și elegant.

* * *

Teatrul Evreiesc de Stat abordează și din tradiție revista. Ultima, „Mazel-Tov“, e închinată vechilor spectacole de amară amintire de la Barașeum. Seara de spectacol devine linic evocativă, umorul păstrează vechiul zîmbet trist, din anii în care „stelele rătăcitoare“ făceau haz de necaz pe scenă, în timp ce în întunericul nopții moartea, în haine fasciste, stătea la pîndă. După mai bine de 25 de ani, reprezentarea are deci și un caracter festiv-comemorativ. Plutește, așadar, peste spectacol umbra unei tristeți vechi, iar muzica leagănă mereu amintirile: „Ce faci astă seară?“, „Cînd se lasă noaptea pe Calea Văcărești“...

Colectivul e foarte dotat, abordînd cu repeziune cînd dansul, cînd romanța, cînd cupletul. I. Berg și M. Bălan au dat cadrul literar al spectacolului cu nucleul său de

mare succes — „caleidoscopul Barașeum“ datorat lui Kanner. Mirea și șlagărelor formidabile ale lui Elly Roman. Să amintim așadar de Carol Marcovici, Nușa Grupp, Leonie Waldman, Mano Rippel, Sedi Glück, S. Fischler și atîția alții, de dansatoarele Rudi și Sofi. Dar o remarcă specială se cuvine unei tinere, multiplu înzestrată, dansatoare cu ritm, acriță și cîntăreată — o vedetă în perspectivă: Beatrice Abramovici. Harry Eliad, regizorul acestui spectacol cu totul izbutit, vesel și „melo“ totodată, a avut doi prețioși colaboratori: Sandu Fayer cu dansurile și Puiu Ganea cu decorurile.

Recomandînd spectacolul acesta colorat, variat, sentimental, putem afirma că titlul său îl confirmă: Noroc bun! (Mazel-tov!).

* * *

Să nu uităm cirul, pentru că în arena sa ne reunește pe toți farmecul etern și necontrafăcut al copilăriei. Sub cupola cirului criteriile estetice se voalează și rămînem supuși emoțiilor tari și comicului violent. Bună a fost inițiativa invitării cirului suedez Scala, pentru că el ne-a înfățișat cîteva numere de anvergură și suflu internațional: acrobații pe sîrmă, jonglerii formidabile, o dresură uluitoare de cimpanzei. În rest, numere „curate“ mai mult sau mai puțin văzute sau spectaculoase (mai puțin o infernală formație de chitare urlătoare). Programul a avut în ansamblul său acuratețe și un stil propriu manevrului și nu music-hall-ului. În sfîrșit, cei doi clovni fără strălucire au făcut copiii să rîdă cu gura pînă la urechi. Ceea ce e de fapt scopul meseriei lor!

Cînd scriem aceste rînduri se anunță o nouă premieră românească la circ. Sperăm că exemplul suedez a fost de bun augur.

Alecu Popovici